

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 6379/2021
04.11.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници мал. тужилаца АА и ББ, обојица из ..., чији је законски заступник мајка ВВ из ..., чији је пуномоћник Јасна Јовановић, адвокат из ..., против туженог ГГ из ..., чији је пуномоћник Михајло Крстић, адвокат из ..., ради измене одлуке о издржавању, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 210/2020 од 25.05.2021. године, у седници одржаној 04.11.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 210/2020 од 25.05.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П2 585/20 од 27.01.2021. године, првим ставом изреке, одбијен је тужбени захтев мал. тужилаца којим су предложили да се пресуда Основног суда у Нишу П2 981/11 од 11.03.2013. године промени у трећем ставу изреке и тужени обавезе да на име издржавања плаћа месечно по 25% или укупно 50% од зараде коју остварује у ... „ДД“, умањене за порезе и доприносе за обавезно социјално осигурање, на начин и на рачун ближе наведен у овом ставу изреке, од 15. у месецу за текући месец, почев од дана доношења пресуде, па док за то постоје законски разлози, као неоснован. Другим ставом изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж2 210/2020 од 25.05.2021. године, одбијене су као неосноване жалбе малолетних тужилаца и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиоци су благовремено изјавили ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане одлуке у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. У поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба овог Закона, па нема ни повреде из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се ревизијом указује. Осим тога, указивање тужилаца на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП није било предмет оцене овог суда, с обзиром на то да се ради о повредама које се не могу сматрати ревизијским разлогом, у смислу одредбе члана 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, правноснажном пресудом Основног суда у Нишу П2 981/11 од 11.03.2013. године, вршење родитељског права над мал. АА и ББ, поверено је мајци ВВ, а отац обавезан да на име издржавања плаћа износ од по 18% за издржавање мал. сина АА и по 15% за мал. сина ББ, коју остварује у ... „ДД“, све док се обавеза не угаси из законом предвиђених разлога, или измени новом судском одлуком. Тужени у тренутку пресуђења остварује зараду од око 142.000,00 динара, а мајка мал.тужилаца зарађује у просеку око 120.000,00 динара месечно. Тужени, као обвезник издржавања од доношења пресуде П2 941/11 од 11.03.2013. године, плаћа месечно износ од 33% од своје укупне месечне зараде уплатом путем административне забране, а на рачун законском заступника мал. деце. Износ од 33% на име издржавања растао је како се мењала плата туженог, тако да је у време доношења првостепене одлуке исти номинално представљао износ од 47.171,80 динара. Малолетни тужиоци имају потребе уобичајене за децу тог узраста, док су сада њихове потребе веће и другачије, јер су у време доношења одлуке из 2013. године били узраста од девет и три године, а сада мал. АА има 17 година, а мал. ББ 11 година. Појединачно утврђене месечне потребе мал.тужилаца за исхрану, хигијену, одећу, обућу, школске и ваншколске активности повећане су у односу на претходну одлуку и ближе су наведене у првостепеној одлуци, а укупно износе 80.000,00 динара на месечном нивоу, којим износом се у целисти покривају потребе мал. тужилаца.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања правилно су нижестепени судови су закључили да тужбени захтев за измену раније одлуке није основан, али имајући у виду да се малолетним тужиоцима, номинално исплаћује већи износ од доношења претходне одлуке из 2013. године, јер је издржавање одређено у процентуалном износу и до дана доношења првостепене одлуке је прогресивно расло и пратило раст новчаног износа који је потребан за издржавање мал. тужилаца, при чему су нижестепени судови ценили околност да су се потребе мал. тужилаца повећале у односу на ранију одлуку.

Наиме, одредбом члана 164. Породичног закона прописано је да се висина издржавања може смањити или повећати ако се промене околности на основу којих је донета претходна одлука. Одредбом члана 154. став 1. истог закона прописано је да малолетно дете има право на издржавање од родитеља, док је одредбом члана 160. став 1. прописано да се издржавање одређује према потребама повериоца и могућностима дужника издржавања, при чему се води рачуна о минималној суми издржавања. Потребне повериоца издржавања према ставу 2. и 3. овог члана зависе од његових година, здравља, образовања, имовине, прихода и других околности од значаја за

одређивање издржавања, а могућности дужника издржавања зависе од његових прихода, могућности за запослење и стицања зараде, његове имовине, његових личних потреба, обавезе да издржава друга лица и других околности од значаја за одређивање издржавања.

По оцени ревизијског суда, приликом одлучивања о захтеву тужилаца за измену раније одлуке, побијаном одлуком правилно су оцењене све релевантне околности, и то најпре потребе малолетних тужилаца према њиховом узрасту, усаглашене захтевима и условима средине у којој живе у време доношења нижестепених одлука, које су се повећале у односу на ранију одлуку, као и материјалне и породичне прилике оба родитеља, и у склопу наведеног њихове могућности да допринесе издржавању мал.тужилаца. Наиме, супротно ревизијским наводима, нижестепени судови су правилно ценили потребе мал.деце у смислу члана 160. Породичног закона и околност да су се исте повећале у односу на ранију одлуку, при чему су правилно закључили да је издржавање одређено у процентуалном износу од 33% довољно за намирење потреба мал. тужилаца на месечном нивоу, имајући у виду да је исти до доношења првостепене одлуке прогресивно растао и пратио раст новчаног износа који је потребан за издржавање мал. тужилаца сходно њиховим утврђеним потребама у овом узрасту. При томе, у склопу наведеног правилно су судови имали у виду да ће уз допринос мајке, како у новцу, тако и кроз рад, бригу и старање које свакодневно улаже, потребе мал. тужилаца на месечном нивоу бити задовољене. Стога наводи ревизије тужилаца којима се указује да су се стекли услови за измену раније одлуке о издржавању, јер исти не одговара укупним потребама мал. тужилаца које су повећане у односу на ранију одлуку нису основани. Код свега наведеног, неосновано се оспорава правилна примена материјалног права.

Осталим ревизијским наводима мал.тужилаца се указује на утврђено чињенично стање и исти не могу бити дозвољен ревизијски разлог у смислу члана 407. став 2. ЗПП, ни са изузетком да се у смислу члана 403. став 2. овог закона ради о ревизији изјављеној у породичном спору за издржавање. Чињенични наводи мал. тужилаца не доводе у сумњу правилност примењеног материјалног права садржаног у одредбама Породичног закона.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић